

NETIKUMĪBA PIEROBEŽĀ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 25; 31; 5. Moz. 21:10-14; 1. Kor. 10:1-14; Atkl. 2:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī nepadosimies netiklībai, kā daži no tiem darījuši un krita vienā dienā divdesmit trīs tūkstoši.” (1. Kor. 10:8)

Šajā nedēļā, turpinot 4. Mozus grāmatas izpēti, mēs redzēsim atkal to pašu tēmu: Dieva tauta, kuru Viņš vadīja tik nepārprotami un spēcīgi, joprojām izdarīja nepareizu izvēli, joprojām parādīja ticības trūkumu, joprojām mēdza iekrist viskļiedzošākajā nepaklausībā. Viss, ko Dievs vēlējās no paša sākuma, bija ievest viņus Apsolītajā zemē, taču ik pa laikam viņi ar savu izvēli darīja visu, lai tas kļūtu gandrīz neiespējami.

Nav šaubu, ka visu spējošā Dieva providence jeb tālredzība uzvarēja toreiz un uzvarēs vienmēr. Kā Viņš toreiz ievada savus derības ļaudis Apsolītajā zemē, Viņš to pašu spēš izdarīt arī ar mums, kas dzīvojam beigu laikā. Cik gan daudz labāk būtu, ja mēs sadarbotos ar Viņu, nevis cīnītos pret Viņa nolūkiem.

Mēs apskatīsim vienu no lielākajām ticības plaisām visā Vecajā Derībā – atkrišanu pie Sitimas. Un, lai gan tas notika pirms vairākiem tūkstošiem gadu un mums tik radikāli atšķirīgā kultūrā, šajā stāstā atrodam garīgas paralēles, kam vajadzētu izkliegt skaļu brīdinājumu Dieva draudzei, kas arī pienākusi pie Apsolītās zemes robežām.

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 12. decembrī.)

PAVEŠANA

4. Moz. 25:1 mēs lasām: “Un Israēls dzīvoja Sitimā, un ļaudis sāka piekopt netiklību ar moābiešu meitām.” Pateikts tikai vienkāršs fakts, nekas vairāk.

Tekstā lasām, ka Israēls “dzīvoja” Sitimā. Tas nozīmē, ka viņi nekur nedevās. Viņi atpūtās un jutās to pelnījuši, jo tikko bija izcīnītas vairākas kaujas: sakauti kānaānieši (4. Moz. 21:1-3); amorieši (21. – 31. p.) un Basanas ķēniņa Oga armija (33. – 35. p.). Un nu viņi stāvēja uz Apsolītās zemes robežām, turpat otrpus Jordānas upei.

Citiem vārdiem, pēc neskaitāmajām kļūdām un neveiksmēm pagātnē tagad viss ritēja gauži labi. Neviena naidīga armija negrasījās tiem uzbrukt, jo visus militāros draudus viņi bija viegli novērsuši. Tādēļ tagad viņi varēja relaksēties.

Izlasi 4. Moz. 25:1-3. Kādi soļi noveda līdz atkrišanai? Kā varēja notikt kaut kas tik briesmīgs? _____

Sekss, ēdiens, elkdievība – to visu piedzīvoja Jordānas krasti. Saskaņā ar aprakstā minēto secību vispirms viņiem bija seksuālas attiecības būtībā ar prostitūtām, kas, bez šaubām, nojauc jebkādas barjeras. Tad šīs sievietes acināja upurēt pagānu dieviem, kam sekoja šo dievu pielūgšana.

Atkal jāsaka – no mūsu perspektīvas grūti izprast, kā kaut kas tāds varēja notikt, jo viņiem taču vajadzēja būt gudrākiem, vai ne? Tajā pašā laikā šeit nu viņi bija, jaucoties ar šo svešo tautu, sākumā droši vien ne pārāk, bet ar laiku aizvien vairāk un vairāk. Lēnām, bet pastāvīgi modrība tika zaudēta, un, pirms viņi to pamanīja, lamatās bija noķērusi iekāre. Tiklīdz viņi bija iekrituši šajās lamatās, nekas vairs nebija neiespējams.

Mēs sevi apmullķojam, ja domājam, ka esam pasargātāki no grēka.

Izlasi 1. Kor. 10:1-14. Kā tu vari šīs atziņas attiecināt uz sevi šodien, lai cik atšķirīga būtu mūsu situācija? Kādas līdzīgas kārdināšanas uzbrūk mums? Kādu apsolījumu varam no šiem vārdiem paņemt sev? _____

AIZ PRIEKŠKARA

Izlasi Atkl. 2:14 un 4. Moz. 31:16. Kādu atziņu varam gūt no šiem tekstiem par to, kas notika ar Israēlu pie Sitimas? Kā tie palīdz mums izprast viņu krišanas iemeslus? _____

Nespēdami uzvarēt vienā veidā, ienaidnieki izmēģināja citu, un tas darbojās daudz labāk. Šim principam mums jābūt skaidram: kamēr mēs rīkojamies ticībā un paklausībā, daudzas durvis uz grēku, pievilšanu un bojāeju ir slēgtas. Taču, tiklīdz mēs novirzāmies no pareizā ceļa, var notikt pilnīgi jebkas. Tādēļ ārkārtīgi būtiski censties palikt uz paklausības ceļa.

“Uz Bileāma ierosinājumu Moāba ķēniņš rīkoja lielus svētkus par godu saviem dieviem, un pastāvēja slepena noruna, ka Bileāms pamudinās tajos piedalīties arī israēliešus. Tā kā tie viņu uzskatīja par Dieva pravieti, šim vīram nenācās grūti sasniegt savu mērķi. Kopā ar viņu liela daļa ļaužu devās noraudzīties šajos svētkos. Tie uzdrošinājās nostāties uz aizliegtās zemes un sapinās sātana valgos. Deju un mūzikas apburti un pagānu jaunavu skaistuma savaldzināti tie atteicās no uzticības Jehovam. Piedaloties liksmajos sarīkojumos un dzirēs, viņa baudīšana aptumšoja viņu prātu un noārdīja pašsavaldīšanās barjeras. Kaislībām tika dota pilna vaļa un, apraiņījuši savu sirdsapziņu kāribās, tie ļāvās pierunāties un locīja ceļus elku priekšā. Viņi pienesa upurus uz pagānu altāriem un piedalījās vispazemojošākajās ceremonijās.

Nepagāja ilgs laiks, līdz šī inde kā nāvīga sērga izplatījās pa visu Israēla nometni. Tos, kuri kaujās bija uzvarējuši savus ienaidniekus, tagad uzvarēja pagānu sievietes. Ļaudis šķīta kā apmāti. Virsnieki un vadošie vīri atradās pirmo pārkāpēju vidū, un apgrēkojās tik daudz ļaužu, ka atkrišana šķīta pārņemam visu tautu. ‘Israēls bija pieķēries Baālam Peoram.’ Kad Mozus beidzot ievēroja šo ļaunumu, ienaidnieka plāni jau bija guvuši tādus panākumus, ka israēlieši ne tikai piedalījās izlaidīgajās ceremonijās Peora kalnā, bet pagānu rituāli tika praktizēti pat Israēla nometnē.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 454, 455)

Atkal un atkal mēs ieraugām darbībā to pašu principu: Dievs savas tautas labā dara ļoti daudz, apsola viņiem tik daudz, bet viņi – sevi iznīcina. Kā ir ar tevi? Ko Dievs tev ir apsolījis un kā tu atsaucies uz šiem apsolījumiem? _____

GRĒKS UN SODS

Fakts, ka Israēla vīrieši iekrita slazdā, protams, nav nekāds attaisnojums. Sāksim ar to, ka, ja viņi būtu paklausījuši Kungam, ievērojuši Viņa baušļus, ja viņi būtu rīkojušies pareizi, nevis lēnām atvēruši durvis kārdināšanām, šī briesmīgā atkrišana un ciešanas nekad nebūtu notikušas. Visticamāk, sākumā viņiem nebija ne prātā aiziet tik tālu. Galu galā, viņi tikai aizgāja uz ballīti. Un, tā kā viņus bija ielūdzis Bileāms, kuru uzskatīja par sava Dieva pravieti, kas gan tur slikts? Tomēr cik ātri lietas izgāja no kontroles!

Kādus citus piemērus Bībelē vari atrast tam, kā cilvēki atvēruši durvis grēkam, kas ar laiku noveda pie traģiskām sekām – sekām, par kurām viņi, iespējams, nekad iepriekš nebija iedomājušies? _____

Nav šaubu, ka tieši to pašu mēs redzam Bībelē atkārtojamies atkal un atkal. Sākot ar Ievu Ēdenē un beidzot ar Jūdasi Jeruzalemē, tie, kuriem vajadzēja zināt vislabāk, kā rīkoties, tie, kas bija brīdināti, tie kam piederēja liela gaisma, tomēr izvēlējās ignorēt šo gaismu un – bez šaubām, attaisnojot un racionāli izskaidrojot savu nepareizo rīcību – iekrita grēkos, kuriem bija iznīcinošas sekas. Kurš no mums gan nav ko tādu piedzīvojis? Dievs mūs aicina Viņam paklausīt – ne tādēļ, ka Viņš būtu prasīgs tirāns, bet tādēļ, ka Viņš mīl savus bērnus un zina, kas mums ir tas labākais.

Izlasī 4. Moz. 25:4,5. Kādēļ tik spēcīga reakcija? Skat. arī 8. un 9. pantu. Ko no tā varam mācīties mēs? _____

Padomā, cik sāpīgi israēliešiem bija nogalināt savus tautiešus. Cik var saprast, katrai ciltij bija uzlikta atbildība nogalināt atkrišanā iesaistītos cilts brāļus. Tādā gadījumā dažiem droši vien bija pat jānogalina savi ģimenes locekļi, pie tam gaišā dienas laikā (“ar seju pret sauli”)! Tas noteikti bija briesmīgs piedzīvojums visai noietnei.

Ko tu dari ar tiem saviem tuvākajiem, kuri ar saviem grēkiem var atstāt sliktu iespaidu gan uz tevi, gan citiem? Kāda ir tava atbildība un pienākums šādā situācijā? Pie kā tu vari vērsties pēc palīdzības, lai zinātu, kā pareizi pret viņiem attiekties? _____

ATKLĀTS GRĒKS

Ir grūti iztēloties haosu, apjukumu un sāpes, kādas tolaik valdīja israēliešu vidū. Mazliet nojaust par šīm sāpēm varam no 4. Moz. 25:6, kur tauta “raudāja žēlabās pie Saiešanas telts durvīm”. Bez šaubām, cilvēki vaimanāja par atkrišanu, ciešanām un saviem mirušajiem radiniekiem; un, ņemot vērā sērgu, kas plosījās nometnē, viņi varbūt vaimanāja arī par sevi un ģimenes locekļu apdraudēto dzīvību, baidoties, ka viņi būs nākamie. Fakts, ka viņi bija sapulcējušies svētnīcas priekšā, nozīmē to, ka viņi ļoti lūdzās, lai Kungs apstādina izpostīšanu.

Izlasi 4. Moz. 25:6-18. Kā mēs izprotam šeit notiekošo? Kādu mācību varam paņemt no šī stāsta? _____

Lai arī tekstā nav precīzi pateikts, mēs varam noprast, ka Pinehass ienāca teltī un ar šķēpu sadūra israēlieti Simriju un viņa sievieti brīdī, kad viņiem bija intīmas attiecības. Lai arī cik nežēlīgi tas var šķist, padomā, kādos apstākļos tas notika. Kamēr visa nometne vaimanāja un pielūdza Kungu par notiekošo, šis vīrietis – tik nekaunīgs un pārdrošs savā grēkā – visu acu priekšā ievēda nometnē šo midiānieti un pēc tam aizveda uz savu telti, lai nodotos mīlas priekiem. Un tas notiek laikā, kad nometnē plosās nāvējoša sērga! Vēl ļaunāku to padarīja tas, ka Simrijs bija viens no vadoņiem, kuriem nu gan vajadzēja zināt labāk, kā rīkoties. Viņš noteikti bija tik spēcīgi pievilts un iekāres apmāts, ka sērojošās nometnes aina nemaz nepalēnināja viņa gaitu.

Bībelē mēs atrodam daudzus piemērus, kad grēks aptumšojis saprāta centru un licis cilvēkiem darīt neiedomājamas un nesaprātīgas lietas. Atcerēsīmies Kainu, Dāvidu grēkojam ar Batsebu, Jūdasu nododam Jēzu. Tādēļ nav jābrīnās, ja Bībele ik pa laikam mūs brīdina no grēka. Nav tā, ka Dievs nespēj mums piedot grēkus, bet tie var izkropļot mūsu izpratni līdz pat stāvoklim, ka mēs tos vairs neuztveram kā grēku.

Kā tu savā ticības gājumā esi piedzīvojis to, kā grēka piekropšana apcietina sirdi un mēs vairs neredzam, cik īstenībā tas ir slikts? Ko tu vari darīt, lai izlauztos no šī garam nāvīgā slazda? _____

MIDIĀNIEŠU IZNĪCINĀŠANA

Pēc briesmīgās izpostīšanas Sitimā Kungs vēl nebija nokārtojis rēķinus ar midiāniešiem, kas ar pievilšanu atnesa Viņa tautai tik briesmīgas ciešanas. Šis midiāniešu atzars bija pilnībā nodevies elkdievībai un visiem no tās izrietošajiem ļaunumiem. Šī Midiāna klana, tāpat kā amoriešu, "netaisnības kauss bija pilns", raksta E.Vaita "Review and Herald" 1893. gada 2. maijā. Un Dievs nolēma viņus noslaucīt no zemes virsas.

Izlasi 4. Moz. 31. nodaļu – stāstu par midiāniešu iznīcināšanu. Kādas dažas lietas tajā mums šodien ir grūti saprast un pieņemt? _____

Pilnīgi visu cilvēku, ieskaitot bērnu, nogalināšanu mums nebūs viegli saprast. Mums vienkārši jāuzticās Dieva atklāsmei, kāda tā parādījusies Jēzū Kristū, un jāpieņem fakts, ka ir lietas, kuras nav izprotamas no mūsu skatupunkta, jo mums tās nav atklātas.

Īpaši satraucošs teksts daudziem šķiet 4. Moz. 31:13-18, un tas ir saprotams. Tomēr mums jāpatur prātā vairākas lietas. Daudzas no šīm midiāniešu sievietēm bija tiešā veidā iesaistītas israēliešu pievilšanā, kas izraisīja tūkstošiem cilvēku nāvi, līdz ar to viņas tikai saņēma sodu par saviem grēkiem. Bet kas notika ar jaunavām, kas, iespējams, neko sliktu nebija nodarījušas?

Iztēlosimies, kas notiktu, ja Kungs teiktu, lai šīs dzīvajos palikušās jaunavas paliktu tur, kur viņas bija. Viņas būtu palikušas pilnīgi vienas un bezpalīdzīgas, vecāki miruši, valsts sociālā struktūra sagrauta. Kas gan ar viņām notiktu tā laika skarbajā un bīstamajā pasaulē? Tādēļ uzņemšana Israēla vidū viņas ne vien aizsargāja no briesmām, kas draudētu paliekot, bet arī nodrošināja labu apiešanos no israēliešu puses, jo, galu galā, tā lika Israēla bauslība.

Izlasi 5. Moz. 21:10-14. Kā tas vairo mūsu izpratni par šo sieviešu, kuras israēlieši bija paņēmuši gūstā, likteni? Kā tas palīdz mums labāk izprast 4. Moz. 31. nodaļu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” lasi nodaļu “Atkrišana pie Jordānas” (453–461).

“Israēlieši tika pavesti grēkot, kad tie ārēji atradās visērtākos un drošākos apstākļos. Viņi aizmirsa pastāvīgi lūkoties uz Dievu, aizmirsa lūgšanas un nodevās pašpaļāvīgām domām. (..) Pirms kristietis nonāk pie atklāta grēka, viņa sirdī, pasaulei nemanot, notiek ilgstošs sagatavošanās process. Domas uzreiz nemainās no šķīstuma un svētuma līdz samaitātībai, netikumam un noziegumam. Ir vajadzīgs laiks, lai tos, kas radīti pēc Dieva līdzības, pazemotu līdz dzīvnieciskam vai sātaniskam līmenim. Mēs tiekam pārveidoti uzlūkojot. Cilvēks, kas piekopj netīras domas, beigās nonāk tik tālu, ka grēki, kuri kādreiz tam likās riebīgi, kļūst patīkami.” (“Sentēvi un pravieši”, 459)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Viena no lieliskākajām dāvanām, ko Dievs ir devis cilvēkiem, ir seksualitāte. Tā ir arī viena no visvairāk kroplotajām, ko sātans bieži un ļoti veiksmīgi izmanto, lai sasaistītu un izpostītu tos, kas mīl Dievu un vēlas Viņam kalpot. Kā mēs varam cits citam palīdzēt šajā jomā? Kādu apģērbu, valodu, uzvedību un mēdijus izvēlēties, lai novāktu piedauzības akmeņus un kārdināšanas, kas vainojamas tik daudzās ciešanās mūsu vidū?

2. Padomā, kādu postu šis grēks izraisīja nometnē. Padomā, cik daudz ciešanu tas atnesa tautai kopumā. Ko tam vajadzētu mums mācīt par to, ka draudzei ar atbildību jācinās pret grēku savās rindās?

3. Šajā grēkā israēlieši neiekrita vienā naktī. Tas bija pakāpenisks process. Kā ir ar mums kā Dieva draudzi šodien? Vai mēs ļaujām kristies mūsu modrībai pret lietām, kas, kā vienmēr, palēnām var apcietināt mūsu sirdis un ievest sātana slazdos? Kāda loma šajā svarīgajā jautājumā ir standartiem? Kā standarti mums palīdz izsargāties no šīs lēnās, pastāvīgās lejupslīdes atkrišanas un bojāejas virzienā? Varbūt tie nemaz to nespēj? Taču, ja tie spēj mums palīdzēt, kādā veidā tos vajadzētu īstenot dzīvē?

KOPSAVILKUMS:

Israēla morālais sabrukums uz Kānaānas robežām lai kalpo kā piemērs vienai no metodēm, kuru sātans izmantos pēdējās dienās, lai Dieva tauta atkristu no ticības. “Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā; gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja.” (Mat. 26:41)